Дѣйствие първо

Единъ ъгълъ отъ гробищата ~~Орландовци~~ край София. Ясенъ день.

Христо Христофоровъ

(самъ, посърналъ и доста меланхоличенъ седи върху каменната ограда на единъ гробъ, опрѣлъ гръбъ върху скромния паметникъ, засѣненъ отъ „плачуща" върба).

Мила Драгоданова

(~~иде отвънъ~~, облѣчена въ тъмно ~~черно~~, иде отвънъ, оглеждайки се; тя ~~за~~ забелѣзва Христофорова и протяга ръка къмъ рамото му).

Христофоровъ

(се сепва, става бърже и улавя ~~протегнатата~~ ръката на Мила).

Мила

(прави ~~се~~ усилие да надвие вълнението си и да говори спокойно) Азъ те забелѣзахъ, щомъ медитативно влѣзе въ гробищата. Ти добрѣ направи, че се закри; ~~защото~~ имаше лица, които можеха да те познаятъ... И особено твоята ~~Здра~~ приятелка.

Христофоровъ

Да — ? Азъ предположихъ, че ти си ме ви-